DOMSTOLENS DOM
9. juni 1988 *

I sag 56/87,

Kommissionen for De Europæiske Fælleskaber, ved juridisk konsulent i Kommissionens Juridiske Tjeneste Giuliano Marenco som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøger,

mod

Den Italienske Republik, ved chefen for Udenrigsministeriets Retsafdeling Luigi Ferrari Bravo som befuldmægtiget, bistået af Avvocato dello Stato, Ivo Braguglio, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Italienske Ambassade, 5, rue Marie-Adelaïde,

sagsøgt,

angående en påstand om, at Den Italienske Republik ved at vedtage og anvende en ny metode til fastsættelse af priserne på medicinalvarer har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-Traktatens artikel 30,

har

DOMSTOLEN,

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene G. Bosco og O. Due, dommerne T. Koopmans, C. Kakouris, R. Joliet og T. F. O'Higgins,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 16. marts 1988,

* Processprog: Italiensk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse samme dag,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 24. februar 1987, har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af EØF-Traktatens artikel 169 anlagt sag med påstand om, at det statueres, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Traktatens artikel 30 ved at vedtage og anvende den nye metode til fastsættelse af priserne på medicinalvarer, der er fastsat i beslutning af 24. oktober 1984 (GURI nr. 298 af 29.10.1984) fra Det Interministerielle Udvalg vedrørende Prisspørgsmål (»CIP«) og i beslutning af 11. oktober 1984 fra Det Interministerielle Udvalg for Økonomisk Planlægning (»CIPE«) (offentliggjort som bilag til ovennævnte beslutning).

2 Kommissionen har bemærket, at i henhold til CIPE's beslutning punkt A.1 skal den omhandlede beregningsmetode ikke blot sikre, at hele befolkningen har adgang til medicinalvarer til en overkommelig pris, men den sigter også til at fremme Italiens farmaceutiske industri. Med baggrund i den sidste målsætning indeholder de to beslutninger visse kriterier af diskriminerende karakter. Det følger således af punkt B.4 i CIPE's beslutning, at de forskningsudgifter, der kan fratrækkes, ikke kan overskride de sædvanlige 10% for en industrivare uden moms, men kan øges til 12% for så vidt forskningen har medført større investeringer i Italien. For medicinske specialiteter, der er særlig enestående og fornyende, kan salgsprovenuet normalt forhøjes med op til 20%, og til 40% vedrørende produkter, der er resultatet af forskning, som udelukkende har fundet sted i Italien. Med hensyn til råstofudgifterne bestemmer CIP's beslutning ligeledes i punkt 1.1, at det bør tillægges betydning, at erhvervsinvesteringerne i Italien fremmes.

3 Kommissionen har yderligere fremhævet, at blandt de omkostninger, der kan fratrækkes, nævner beslutningerne ingen af de med importen forbundne yderligere omkostninger og belastninger. Kommissionen har deraf sluttet, at den nye beregningsmetode strider mod Traktatens artikel 30, idet den er udformet således, at den indenlandske produktion begunstiges, hvorved det bliver vanskeligere at afsætte indførte varer end indenlandsk fremstillede produkter.

4 Den italienske regering har ikke bestridt Kommissionens klagepunkter; den henviser til, at den agter snarest at ændre beregningsmetoden, således at enhver mulig antydning af forskelsbehandling til skade for indførte varer undgås.

5 Vedrørende den nationale lovgivning, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

6 Det er således anført i artikel 2, stk. 3, litra c)-e), i Kommissionens direktiv 70/50/EØF af 22. december 1969 — under henvisning til bestemmelserne i artikel 33, stk. 7, om afskaffelse af foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative importrestriktioner, der ikke omfattes af andre bestemmelser truffet i medfør af EØF-Traktaten (EFT 1970, L 3, s. 29) — at Traktatens artikel 30 er til hinder for en national priskontrolordning, der dels for indførte varer fastsætter priselementerne på en måde, der er forskellige for indenlandske og indførte varer til skade for sidstnævnte, dels umuliggør en eventuel prisforhøjelse for den indførte vare svarende til de med importen forbundne yderligere omkostninger og belastninger, samt dels fastsætter varernes pris alene på grundlag af de indenlandske varers kostpris eller kvalitet på et sådant niveau, at der derved opstår en hindring for importen.

7 Den fortolkning af artikel 30 er blevet stadfæstet i Domstolens faste praksis, især i dom af 29. november 1983 (Roussel, sag 181/82, Sml. s. 3849) og dom af 29. januar 1985 (Cullet, sag 231/83, Sml. s. 305).

8 I nærværende sag bestemmer de to omtvistede beslutninger udtrykkeligt, at i forbindelse med fastsættelsen af priserne på medicinalvarer skal industrien og forskningen i Italien fremmes. De anfører, at de omkostninger, der er forbundet hermed, i et større omfang kan fratrækkes ved indenlandske produkter end de tilsvarende ved indførte varer. Desuden omtaler beslutningerne i forbindelse med prisfastsættelsen ikke de med importen forbundne omkostninger og belastninger. Det skal således bemærkes, at den nye beregningsmetode, der er indført ved disse beslutninger, begunstiger de indenlandske produkter til skade for de indførte varer, hvormed der foreligger en foranstaltning med tilsvarende virkning som kvantitative indførselsrestriktioner efter Traktatens artikel 30.

9 Selv om Den Italienske Republik således har overtrådt Traktatens artikel 30 ved at indføre ovennævnte metode, har Kommissionen ikke påvist et konkret tilfælde, hvor metoden faktisk er blevet anvendt med den virkning, at indenlandske produkter er blevet begunstiget i forhold til indførte varer. Derfor kan selve anvendelsen af den nye metode ikke i sig selv betragtes som en overtrædelse.

10 Som følge af ovenstående betragtninger må Den Italienske Republik antages at have tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-Traktatens artikel 30, da den har indført en ny metode til fastsættelse af priser for medicinalvarer, jfr. beslutning af 24. oktober 1984 fra Det Interministerielle Udvalg vedrørende Prisspørgsmål og beslutning af 11. oktober 1984 fra Det Interministerielle Udvalg for Økonomisk Planlægning.

Sagens omkostninger

11 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Den Italienske Republik har i det væsentlige tabt sagen og pålægges derfor sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Ved at indføre en ny metode til fastsættelse af priser for medicinalvarer, jfr. beslutning af 24. oktober 1984 fra Det Interministerielle Udvalg vedrørende Prisspørgsmål og beslutning af 11. oktober 1984 fra Det Interministerielle Udvalg for Økonomisk Planlægning, har Den Italienske Republik tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-Traktatens artikel 30.

2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

Mackenzie Stuart Bosco Due

Koopmans Kakouris Joliet O'Higgins

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. juni 1988.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident